

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

## ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

## A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

## REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

## S U M A R

**Influența cheltuelilor de judecată în procese**, de d. N. Mănescu-Călărași.

### JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I : *Gratzia Calimaky Catargi, Eva de Basili și Al. Basili cu Henri Catargi fiul def. Al. St. Catargi și tutorele minorilor def. Alissa Suțu, Paul Catargi și alții.*

Idem : *Safta G. Lupu cu Vasile Savini Crețeanu, episcopul parohiei Bârboiului cu filialele Sf. Pantelimon și Biserica Albă, Iconomul I. Știubei și Gheorghe T. Săvescu.*

Idem, s. II : *Petre Cuși, State Ciorășteanu, Niță Leocă și Gheorghe Baba zis și Gruia.*

Curtea de apel din Galați, s. I : *Panaghi A. Atanasulis și Ghe-razim Catzilinis cu Spiroiani Desalermo.*

Tribunalul județului Gorjiu : *Ion Cepleanu cu N. I. Iulian.*

Tribunalul județului Teleorman : *Marin Stașescu cu Gr. G. Constantinescu și Nae Ivancea Zane.*

## Influența cheltuelilor de judecată în procese

Cheltuelele de judecată ce se acordă părții câștigătoare în proces, este pedeapsa pe care o impune legea aceluia care fără drept a început un proces sau pe nedrept s'a opus la o cerere dreaptă. S'ar părea însă că cestiunea cheltuelilor de judecată nu are nici o importanță, de aceea, în mod regretabil se vede de multe ori dându-se foarte puțină atenție în acordarea lor. Cu toate acestea, nici o cerere nu pare a fi mai justă de cât aceia pe care partea câștigătoare în proces, o face de a i se restitui cheltuelele ce a fost nevoită să le suporte pentru timpul cauzei sale, cheltueli cari n'aũ fost ocașionate de cât prin rezistența rău voitoare a adversarului de a răspunde la o cerere justă. De aceea nu există țară organizată pe glob care să nu erigeze în lege, dreptul de a reclama cheltuelele ocașionate într'un proces.

Obligațiunea de a plăti cheltuelele de judecată erau prescrise și de legile romane : *Omnis litigator victus debet impensas* ziceaũ Romani. Ceva mai mult. La Roma, această obligație era impusă chiar aceluia care fără să reziste la o cerere, se raporta pur și simplu la justiție. Resis-

tența la un drept era considerată ca un delict și da naștere acțiunilor duple.

În Franția, cheltuelile de judecată sunt prevăzute de art. 130 pr. civ. care zice : *Toute partie qui succombera sera condamnée aux dépens.*

Se crede, prin urmare, în genere, cu drept cuvânt, că partea care a fost debutată din cererea sa, sau care a fost condamnată în definitiv, era debitoare a unei obligațiuni și trebuie să se supue, fără a mai aștepta pronunțarea justiției.

Așa fiind, cestiunea cheltuelilor de judecată nu este o cestiune de neglijat, cum pare a fi în practica judecătorească. Din contră, este o cestiune de dreptate, tot așa ca și principalul cererei. Or, acordarea unor cheltueli prea minime în raport cu cele în realitate debursate, este o adevărată tăgadă de dreptate. Căci în definitiv la ce'i mai folosește împlicinatului câștigul de cauză, când pentru a ajunge la acest rezultat a fost supus la cheltueli, cari în foarte multe casuri echivalează cu suma însăși a dreptului câștigat și când pentru aceste cheltueli i se alocă o sumă ridicolă ?

O bună justiție ar fi aceia care ar ține seamă nu numai de dreptul reclamat, dar și de cheltuelele ocașionate pentru realizarea acestui drept și ar aloca justițiabilului, sub formă de cheltueli de judecată, toate cheltuelile ce le-a făcut într'un proces.

Nu zicem cătuși de puțin, că aceste cheltueli să se acorde într'un mod neregulat și necontrolat. Departe de noi ideea de a susține că trebuie să se acorde ori-ce cheltueli ar fi plăcut adversarului să facă cu ocașia procesului, cum ar fi de exemplu, imprimarea unui memoriu sau a unor concluzii ; dar iarăși, a merge cu exagerarea până

acolo în cât să nu se ție în seamă nici cheltue-  
lele strict necesare unui proces, este o adevărată  
nedreptate.

Sunt taxe de timbru, sunt citații, de multe ori  
sunt expertise, plată de avocat și alte cheltueli  
mărunte necesarii pentru a pune în mișcare carul  
administrativ, și pentru toate acestea te trezești  
cu, 10, 5 și chiar 2 lei cheltueli de judecată!

Or, credem, că nu acesta a fost scopul legiu-  
torului când a edictat art. 138 și următorii din  
codul de procedură civilă.

Art. 146 face chiar o enumerare de ceea ce  
trebuie să cuprindă cheltuelile de judecată. Cu  
toate acestea, așa după cum e practica judecăto-  
rească astăzi, acest articol pare a fi căzut în  
desuetudine, pare a fi devenit o literă moartă.

Acordarea cheltuelilor de judecată, într'o justă  
măsură, nu numai că ar fi o cestiune de drep-  
tate, dar ar influența foarte mult și asupra ușu-  
rinței cu care se fac procesele astăzi.

Este incontestabil că judecățile s'aun înmulțit.  
Daraverile de toate zilele și mai cu seamă  
criza prin care trecem fac ca procesele să se  
nască cu mai puțin scrupul, și cu mai multă  
ușurință. Mulți își verifică — cum se zice — ca-  
tastișele vechi. Și aceasta în paguba împričinațiilor  
ce au în adevăr procese serioase și importante;  
căci cele d'intâiu îngroșind rolurile, natural că  
sunt multe din cele din urmă cari se amână,  
pentru că nu putem pretinde judecătorului să se  
sacrifice resolvând toate procesele înscrise pe rol  
într'o zi. Mijlocul puternic însă de a curma  
acest rău, după părerea noastră ar fi să se pue  
o mai mare severitate în acordarea cheltuelilor  
de judecată. Căci o acțiune resolută cu doi lei  
cheltueli la prima instanță și cu zece lei în apel  
sau recurs departe de a avea drept efect impu-  
ținarea proceselor temerarii este o încurajare  
către procese fără scrupul și de multe ori făcute  
în scop de a frustra pe adversar. Pe când din  
contră, dacă justițiabilul ar ști că acțiunea lui  
ar fi resolută cu cheltueli simțitoare, va sta  
mult la gânduri înainte de a face apel sau recurs,  
mai cu seamă când va ști că în instanța supe-  
rioară cheltuelile se vor augmenta.

Cu sistemul acesta cred că nu am mai vedea  
atâtea procese fără rost, făcute din capriciu sau

cu intenție de ciupeală, și mai puțin, atâtea ape-  
luri și recursuri de la judecătorii de pace care  
toate precum am zis, fac să se încarce rolurile  
în paguba celor-l'alte procese serioase și urgente.

**N. Mănescu-Gălărași**

Avocat

## JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, s. I

Audiența de la 29 Martie 1900

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

*Grazia Calimaky Catargi, Eva de Basili și Al. Basili cu Henri  
Catargi fiul def. Al. St. Catargi și tutorele minorilor def. Alissa  
Sușu, Paul Catargi și alții*

**Sucesiune. — Moștenitori colaterali. —** Dacă pot re-  
clama moștenirea față de cei-l'alți moștenitori înainte  
de a dobîndi sezina judecătorească. — (Art. 653 din  
Codul civil).

**Sucesiune. — Moștenitor aparent. —** Buna credință  
a sa. — Ce era obligat să restituie, în dreptul roman. —  
Ce este obligat a restitui azi, după dreptul civil român.  
(Art. 117, 726, 1557 și 1607 Cod. civil).

1) *Moștenitorii colaterali au nevoie de sezina jude-  
cătorească numai față de cei de al treilea, și deci  
pot, înainte chiar de a dobîndi sezina, să reclame  
moștenirea față de cei-l'alți moștenitori.*

2) *În dreptul roman, stăpânitorul de bună cre-  
dință nu era obligat nici măcar la restituirea pre-  
țului lucrului vîndut, dacă l'a risipit, adică dacă  
reclamantul nu dovedea în fapt că pîritul se folo-  
sește încă de prețul primit pe care nu l'a cheltuit.*

*În sistemul Codului civil român, moștenitorul a-  
parent, dacă este de bună credință, este dator să  
restituiască numai prețul primit cu dobînda de la  
data reclamațiunei, sau să cedeze acțiunea sa în con-  
tra cumpărătorului, dacă prețul n'ar fi fost plătit.*

*Ast-fel, când instanța de fond obligă pe un moș-  
tenitor aparent de bună credință să restituie nu pre-  
țul unei moșii vîndute, cu dobînda de la data re-  
clamațiunei, ci valoarea actuală a acelei moșii, ne-  
socotește principiul că moștenitorul aparent de bună  
credință nu este ținut să restituie de cât prețul pri-  
mit, și deci hotărîrea sa este casabilă.*

Decisiunea No. 142/900. — Respingerea re-  
cursului făcut de Al. St. Catargi, reprezentat ađi  
prin moștenitorii săi Henri Catargi și alții.

Admiterea recursului făcut de Grazia Cali-  
maky Catargi și Eva de Basili, și în consecință  
casarea decisiunei Curții de apel din Iași, secția  
I cu No. 16/93.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier  
Rem. N. Opreanu;

Pe d-ii avocați V. Brătianu și V. Lascăr în des-  
voltarea motivelor din recursul făcut de Grazia Cali-  
maky Catargi și Eva de Basili și în combaterea mo-  
tivelor recursului făcut de moșt. def. Al. St. Catargi)

Pe d-nii avocați Gr. Macri și M. D. Sipsom în desoltarea motivelor în recursul făcut de moșt. def. Al. St. Catargi și în combaterea motivelor recursului făcut de Gratzia Calimaky Catargi și Eva de Basili ;

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusiuni, fiind minoră în cauză ;

Deliberând,

Asupra recursului făcut de Al. St. Catargi, reprezentat aici prin moștenitorii săi Henri Catargi personal și ca tutore al copiilor def. Alissa Sutz, Paul Catargi și Elena Sutz.

*Cu privire la primul motiv de casare în următoarea cuprindere :*

«Prin decisiunea Curții de Craiova No. 116 din 1887 după a mea cerere, s'a anulat în totul titlul lui Nicolae Calimaky Catargi de legatar universal a rep. Maria Catargi și succesiunea acesteia s'a declarat deschisă ab intestato.

«Pe baza acestei decisiuni am cerut împărțeala susmisei moșteniri drept în jumătate între mine și herezii rep. N. Calimachi Catargi singurii care în calitate de nepoți ai defunctei obținuserăm permisiunea justiției a intra în posesiunea acestei moșteniri.

«Curtea restrânge la a patra parte vocațiunea hereditară îndrituind pe moștenitorii lui N. Calimaky Catargi, Grația Calimaky Katargi și Eva Basili, să rețină două părți din moștenire tot în puterea legatului anulat față cu mine pe motiv că doi alți succesibili anume Gheorghe și Oscar Gh. Catargi care nici n'au fost trimiși în posesiunea succesiunii ar fi căzut în pretențiunea lor de a anula și ei legatul în cesiune.

«Cu motivul acesta, Curtea necunoaște și violează autoritatea lucrului judecat, care rezultă în favoarea mea din decisiunea Curței de Craiova No. 116/87 și întinde asupra-mi, imputându-mi obligațiunea de a respecta legatul și drepturi în această moștenire, obligațiune și drepturi consacrate contra și pentru alții prin decisiunile la care eu n'am participat, violând ast-fel relativitatea efectelor lucrului judecat. Denaturează acțiunea mea, negând caracterul și efectul acțiunii în împărțeală și face o confuziune între efectele sezei legale și sezei judiciare».

Considerând că reese din hotărârea supusă recursului că în Septembrie 1879, când a încetat din viață Maria Catargi, rudele d-sale colaterale cele mai de aproape cari, în lipsă de testament, ar fi venit la moștenirea d-sale erau Calimaky Catargi, Al. St. Catargi, Oscar Catargi și Gheorghe Catargi ;

Considerând că instanța de fond constată mai departe că testamentul mistic prin care reposata Maria Catargi a rânduit legatar universal pe nepotul d-sale Calimaky Catargi s'a anulat prin hotărârea Curței din Craiova No. 117/87, față de Al. St. Catargi, dar s'a menținut, din contră, prin hotărârile Curții din Galați No. 164 și 192/87, față de Oscar și Gheorghe Catargi ;

Considerând că hotărârea supusă recursului lămuirește mai apoi, că numai Al. St. Catargi și Calimaky Catargi, acesta de pe urmă reprezentat aici prin d-nele Grația Calimaky Catargi și Eva de Basili, au cerut și dobândit seza judecătorească (art. 653 C. civ.) a moș-

tenirei de care e vorba, pe când, din contra, d-nii Oscar și Gheorghe Catargi n'au cerut încă seza ;

Considerând, adaugă instanța de fond, că, așa fiind, Al. St. Catargi, prin acțiunea sa în împărțeală introdusă în instanță, a cerut să i se recunoască dreptul la jumătatea moștenirii de mai sus, de și există patru moștenitori colaterali în grad succesibil, pe motiv că colateralii cari n'au încă seza judecătorească (art. 653 Cod civil) nu s'ar putea introduce în instanța de împărțeală ;

Considerând că instanța de fond a respins această reclamațiune ca neîntemeiată și a judecat, din contră, că Al. St. Catargi are drept numai la a patra parte a moștenirii, de oare-ce, testamentul de mai sus fiind validat prin hotărârile Curții din Galați No. 164 și 192/87 față de Oscar și Gheorghe Catargi, urmarea ar fi că Calimaky Catargi (adică urmașii săi) în folosul căruia s'a pronunțat acele hotărâri, ar fi subrogat ast-fel în drepturile acestor de pe urmă ;

Considerând că recurenții, urmașii reposatului Al. St. Catargi, se plâng că, opunându-li-se cu chipul acesta hotărârile de mai sus a Curții de apel din Galați No. 164 și 192/87, la care autorul d-lor, nu a luat parte, fiind date aceste hotărâri numai față de d-nii Oscar și Gheorghe Catargi, s'ar fi violat ast-fel principiul că autoritatea lucrului judecat există numai între aceleași părți care au figurat în judecată ;

Considerând însă că, adevărul căutând, tocmai principiul că o hotărâre dată între alții nu poate să vătămă pe un al treilea trebuie să ne ducă în cazul de față la soluțiunea că hotărârea Curții din Craiova No. 117/87, care declară deschisă moștenirea abintestat numai între Calimaky Catargi și Al. St. Catargi, nu poate să aibă de efect de a exclude de la moștenire pe d-nii Oscar și Gheorghe Catargi, care n'au luat parte la acea hotărâre ;

Considerând, de bună seamă, că a dice că moștenitorii colaterali în grad succesibil, dacă n'au dobândit încă seza judecătorească (art. 653 Cod. civ.), n'au ce căuta în instanța de împărțeală și trebuie deci să fie înlăturați, ca și când n'ar exista, ar fi a se nesocoti principiile cele mai elementare de drept și de bun simț ;

Considerând, în adevăr, că reese limpede și lămurit din economia întreagă a legii noastre că moștenitorii colaterali au nevoie de seza judecătorească numai față de cei de al treilea, și pot prin urmare, înainte chiar de a dobândi seza, să reclame moștenirea față de cei-lalți moștenitori ;

Considerând așa dar că instanța de fond, departe de a viola autoritatea lucrului judecat și de a face o confuziune între efectele sezei legale și ale sezei judecătorești, din contra, s'a conformat în totul și întru toate legii, introducând în instanța de împărțeală și pe d-nii Oscar și Gheorghe Catargi și declarând deci că Al. St. Catargi (adică urmașii săi) are drept numai la a patra parte a moștenirii ;

*Asupra celui de al doilea mijloc de casare :*

«Curtea constată în fapt că eu devenisem proprietar în puterea legii prin dreptul de succesiune și cu toate acestea, nu'mi acordă veniturile imobilului succesoral

de la deschiderea succesiunii, sub cuvânt că deținătorul N. Calimaky Catargi ar fi dobândit aceste venituri, în puterea art. 485 C. civ., pe când este constatat prin decisiunea Curții din Craiova No. 116/87, că N. Calimaky Catargi, deținea acest imobil fără titlu valid și licit și în deplină cunoștință că nu le posedă ca proprietar, fapte pe care și Curtea de Iași le recunoaște;

«Curtea dar, a violat art. 650 combinat cu art. 483 C. civ., și a aplicat greșit în specie art. 485 și 486 C. civ., nesocotind în același timp, autoritatea lucrului judecat, rezultând din decisiunea Curții din Craiova No. 116/87».

Considerând că recurenții se tânguesc prin acest mijloc de casare, că instanța de fond ar fi aplicat greșit art. 485 Cod civ., și ar fi violat autoritatea lucrului judecat, presupuind că Calimaky Catargi, care și-a însușit moștenirea de care e vorba în virtutea unui testament nul, era totuși de bună credință, și condamnând prin urmare pe d-nele Gratzia Catargi și Eva de Basili să restituie fructele, nu de la data deschiderii moștenirii, ci de la data reclamațiunii;

Considerând însă că hotărîrea Curții de apel din Craiova cu No. 117/87 s'a mărginit a anula testamentul de mai sus și n'a declarat încolo, nici expres nici implicit, că Calimaky Catargi, legatarul universal, a cunoscut viciile testamentului, adică că era de rea credință;

Considerând, deosebit de aceasta, că instanța de fond constată în fapt că, tăcerea rudelor timp de 4 ani după moartea testatoarei și față cu hotărîrile Curții de apel din Galați No. 164 și 192/87 care au validat testamentul de mai sus, Calimaky Catargi, avea de sigur un bun cuvânt de a se crede proprietar;

Considerând prin urmare că, hotărînd lucrul ast-fel, instanța de fond, departe de a viola art. 483, 485, 486, 650 Cod. civ. și de a nu ține seamă de autoritatea lucrului judecat, din contră, a făcut o simplă apreciere de fapt care scapă de censura Curții de casațiune.

*Asupra recursului făcut de doamnele Gratzia Calimaky Catargi și Eva de Basili:*

I. «Curtea de și recunoaște că vîndarea moșiei Chișeru Rediu-aldei făcută în anul 1881, de def. Calimaky Catargi lui G. Sterian este bună și validă și de și stabilește în drept că heredele putativ nu poate fi ținut a restitui de cât aceia ce s'a înavușit, totuși, obligă pe d-nele Gratzia Calimaky Catargi și Eva Basili, a restitui d-lui Al. St. Catargi, nu a patra parte din prețul vîndării moșiei, ci o valoare mult mai mare arbitrată de Curte. Judecînd ast-fel, Curtea a dat o hotărîre în contradicțiune cu faptele și principiile stabilite de dînsa și violează principiul de drept că heredele putativ nu este ținut de cât a restitui ceia ce a primit».

II. «Curtea recunoaște că reșosatul Calimaky a vîndat moșia și în virtutea dreptului și obligațiunii ce-î împunea testamentul, pentru plata legaturilor și sarcinelor successorale; Că d. Al. St. Catargi a dat și asentimentul său tacit la această vîndare și totuși ne obligă a-î restitui o sumă mai mare de cât partea din preț convenită. Curtea a violat prin aceasta, principiul că cel ce lucrează în virtutea și în limitele împuter-

nicirei ce are, nu poate fi ținut de cât de a da socoteala și a restitui ceia ce a primit».

Considerînd că instanța de fond recunoaște că Al. St. Catargi (adică urmașii săi) este îndreptățit a-și avea partea sa de moștenire în bani cu dobîndă numai de la data reclamațiunii, dar adaogă că acea parte în bani trebuia să fie socotită după valoarea actuală a moșiei, potrivit principiului «in quantum locupletior fuit»;

Considerînd, desvultă instanța de fond, că moștenitorul aparent, asemănat acestui principiu, este ținut a înapoia celui în drept întreaga sumă de care s'a folosit, va să zică, nu prețul moșiei vîndute (în cazul nostru; 211500 lei), ci echivalentul în bani al valorii de azi a moșiei înstreinate (350000 lei);

Considerînd însă că adevărul este, din contra, că, în dreptul roman, stăpînitorul de bună credință nu era obligat nici măcar la restituirea prețului lucrului vîndut, dacă l'a risipit, adică dacă reclamantul nu dovedea în fapt că pârătul se folosește încă de prețul primit, pe care nu l'a cheltuit (L. 20, § 6, L. 23, L. 25, § 11, Dig. de hered. pet. V. 3);

Considerînd, deosebit de aceasta, că însăși instanța de fond constată că actele moștenitorilor aparenti sunt cărmuite la noi, nu de dreptul roman, ci de art. 117, 726, 1557, 1607 Cod. civil, care regulează această materie;

Considerînd, așa fiind, că reese pînă la evidență din art. 117 și 1607 C. civ., că moștenitorul aparent, dacă este de bună credință, ca în cazul de față, este dator să restituie numai prețul primit cu dobînda de la data reclamațiunii, sau să cedeze acțiunea sa în contra cumpărătorului, dacă prețul n'ar fi fost plătit;

Considerînd, așa dar, că instanța de fond, judecînd, din contra, că moștenitorul aparent, reprezentat azi prin d-nele Gratzia Calimaky Catargi și Eva de Basili, e dator să restituie părții protivnice, nu a patra parte din prețul moșiei vîndute cu dobînda de la data reclamațiunii, ci a patra parte a valorii actuale a moșiei înstreinate, a nesocotit principiul că moștenitorul aparent de bună credință nu e ținut să restituie de cât prețul primit.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

#### Audiența de la 20 Martie 1900

Președența D-lui GR. LAHOVARI, Președinte  
Safu G. Lupu cu Vasile Savini Crețeanu, episcopul parohiei Bărbouă cu filialele Sf. Pantelimon și Biserica Albă, Iconomul Const. I. Știubei și Gheorghe T. Săvescu

Punere în întărire. — Debitor. — Când era pus în întărire sub Codul Calimach. — (Art. 1761 codul Calimach).

Bezman. — Desființarea lui *ipso jure*. — Când avea loc. — Dacă cu toată desființarea de drept, proprietarul trebuia să recurgă la judecată. — (Art. 1517 din Codul Calimach).

1) Asemănat art. 1761 din Codul Calimach, datornicul era de drept în întărire, dacă nu plătea datoria la termenul hotărît, fără să fie trebuință pentru acest sfârșit de o punere în întărire prin judecată sau afară din judecată.

2) Articolul 1517 din Codul Calimach care hotărăște că bezmănarul se scoate din locul cu bezman

prin judecată când nu plătește bezmanul în curgere de 2 sau 3 ani, nu deroagă câtu-și de puțin la principiul desființării de drept a embaticului prin neplata bezmanului hotărît, căci cu toată încetarea ipso jure a embaticului prin neplată, totuși proprietarul este ținut să recurgă în asemenea cas la judecată, samavolnicia fiind oprită.

Decisiunea No. 124/900.—Respins recursul făcut de Safta G. Lupu contra deciziei Curței de apel din Galați, secția II, cu No. 106/99 în proces cu Vasile Savini Crețeanu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier Al. Degré ;

Pe d. avocat P. Borș în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d. avocat F. Gesticone în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

« Interpretare greșită și violarea art. 1517 din Codul Calimach și rea aplicare a art. 1518 din acelaș Cod.

« Din coprinsul acestor texte și din economia vechei legiuiri Calimach, nu rezultă câtuși de puțin că neplata canovului de către bezmănar ar stinge de drept, eo ipso, dreptul de emphyteosă pentru neplată cum susține Curtea de apel și chiar în caz de neplată, trebuie ca bezmănarul să fie pus în întârziere și stingerea dreptului să fie declarată prin judecată.

« Or Curtea de apel admitând o doctrină contrarie interpretează greșit art. 1517 pe care 'l violează, și în același timp face o rea aplicare a art. 1518 în cazul în specie».

Considerând că după § 1761 Cod. Calimah datornicul e de drept în întârziere, dacă n'a plătit datoria la termenul hotărît fără să fie trebuință pentru acest sfârșit de o punere în întârziere prin judecată sau afară de judecată ;

Considerând apoi că față cu novella 7, cap. 3, § II nu încapă nici o îndoială că și embaticul e desființat ipso jure când nu se plătește canovul în curgere de 2 sau 3 ani, fără să mai poată avea loc vre-o purgatio morae ;

Considerând că § 1517 Cod. Calimach care hotărăște că bezmănarul se scoate din locul cu bezman prin judecată, când nu plătește bezmanul, în curgere de 2 sau 3 ani, nu derogă câtuși de puțin la principiul desființării de drept a embaticului ;

Considerând, în adevăr că, cu toată încetarea ipso jure a embaticului prin neplata bezmanului în termenul hotărît, vădit lucru este totuși că proprietarul ținut este să recurgă în asemenea caz la judecată, samavolnicia fiind oprită ;

Considerând, prin urmare, că judecând lucrul ast-fel, instanța de fond, departe de a nesocoti § 1517 citat, din contră, a făcut o bună și dreaptă aplicare a legii ;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

**Observațiune.** — Punctul rezolvit de Inalta Curte nu suferă nici o îndoială. În această privință jurisprudența este constantă. Veđi Cas. S. I.

Curierul Judiciar din 1895, No. 34 și Dreptul din 1895, No. 63. Idem. Bulet. S. I, anul 1883, p. 440 și Dreptul, No. 48 din 1883. Veđi și D. Alexandresco, *Droit ancien et moderne de la Roumanie*, p. 237, text și nota 6.

## INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 28 Martie 1900

Președenția D-lui N. MANDRDA, Președinte

Petre Cuși, State Ciorăștianu, Niță Leocă și Gheorghe Baba zis și Gruia

Audiențele instanțelor judecătorești. — Publicitate. — Dacă se cere forme sacramentale pentru constatarea publicității. — (Art. 118 Pr. civ.).

Compunerea instanțelor judecătorești. — Hotărîre judecătorească dată de un număr de judecători cari n'au luat parte la toate ședințele de înfățișare. — Când se casează. — Interpretarea art. 37 din legea organică a Curței de casație.

1) Publicitatea unei audiențe trebuie, în genere, să fie constatată chiar prin actele făcute de o judecătorie, însă legea nu cere forme sacramentale pentru constatarea publicității, fiind destul ca dânsa să rezulte din coprinsul actului, încheerii sau hotărîrei instanței judecătorești.

2) Asemănat art. 37, aliniatul 2, din legea organică a Curței de casație, o hotărîre judecătorească este supusă casării când s'a dat de un număr de judecători cari nu au luat parte la toate ședințele de înfățișare.

Acest text de lege nu și poate găsi aplicarea lui de cât în cazul când cu ocaziunea înfățișării unui proces, o singură ședință nu este suficientă pentru complectarea desfășurării a procesului și se prelungește pentru o zi următoare, căci în asemenea cas diferitele înfățișări ale procesului nu formează de cât una și aceeași ședință, iar judecătorii trebuiesc a fi aceeași pentru a se pronunța sub impresia desbaterilor ce s'au urmat.

Când însă judecarea procesului suferă mai multe amânări pentru complectarea instrucțiunii prin noi mijloace de probațiune, în asemenea cas procesul se examinează din nou în întregul lui și schimbarea complectului judecătorec nu poate avea nici o înrîurire legală în cauză.

Decisiunea No. 299/900. — Respins recursul făcut de Petre Cuși, State Ciorășteanu, Niță Leocă și Gheorghe Baba zis Gruia contra deciziei Curței de apel din Galați, secția II No. 3/900.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. P. Petrescu ;

Pe d-l avocat Petre Borș în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror general D. Alexandresco în concluduni ;

Deliberând,

Asupra primului motiv :

I. « Violarea art. 118 din C. pr. civ., sau lipsa de publicitate.

« Această afacere s'a pertractat în 2 ședințe, audiența din 10 Decembrie/99. La prima s'a făcut instrucțiunea în privința interogatorului acușăților și audiării unora din martori ; și la cea de a doua s'a ascultat restul martorilor, s'a făcut pledările și s'a pronunțat decisiunea condamnătoare No. 3/900.

«Primul jurnal No. 2481 nu s'a dat și citit în audiență publică și nici cel puțin nu conținea în frontispiciul său «audiență publică», ci nu mai expresiunea «audiența de la 10 Decembrie/99». Publicitatea fiind regula de ordine publică prescrisă instanțelor judecătorești la darea jurnalelor de debateri, de instrucțiuni, și la pronunțarea hotărârilor, onor. Curte de apel a violat precitatul text de lege».

Având în vedere art. 118 din Cod. de pr. civ., care exige că, toate măsurile și actele luate și făcute de către judecătorii unei instanțe să se urmeze într'un mod public și în fața părților;

Că de și publicitatea unei audiențe, în genere trebuie să fie constatată chiar prin actele făcute de către o judecătorie, totuși în specie, recurenții, pe de o parte, nu au dovedit prin nimic, că jurnalul Curței cu No. 2481 din 10 Decembrie 1899 s'ar fi urmat fără publicitate și în secret, iar de altă parte din conținutul său, din faptele constatate ce s'a urmat, din prezența procurorului, a acușătorilor, a apărătorilor, a martorilor ascultați din pledoariile și cererile apărătorilor, din audierea și confruntarea martorilor: rezultă într'un mod evident că, și ascultarea martorilor și interogatoriul acușătorilor, s'a urmat în public și cu toate garanțiile pentru publicitate cerute de lege;

Că ast-fel fiind lucrurile, acest prim motiv rămâne nefondat întru cât legea nu cere formele sacramentale pentru a constata publicitatea, și întru cât din chiar arătările jurnalului Curței se vede că publicitate a existat atât la cercetarea procesului, cât și la pronunțarea deciziunii ce a urmat-o.

*Asupra celui de al doilea motiv de casare :*

II. «Violarea art. 37, § 2 legea de organizație a Curței de casație. Decisiunea s'a dat de un număr de judecători care n'au luat parte la toate înfățișările. Din membrii care au pronunțat decisiunea, numai trei au participat și la prima audiență, restul de doi membrii au fost judecători noi. Această constituție o viciată compunere a instanței, care nu poate fi acoperită nici prin tăcerea părților, nici prin consimțământul lor. (Decisia C. cas., s. I, No. 447 din 19 Noembrie/91)».

Având în vedere dispozițiile art. 37, al. 2 din legea Curței de casație, după care o hotărâre judecătorească este supusă casării, când s'a dat de un număr de judecători care nu au luat parte la toate ședințele de înfățișare ;

Considerând că acest text de lege nu și poate găsi aplicarea lui de cât în cazul când cu ocaziunea înfățișării unui proces, o singură ședință nu este suficientă pentru complectarea desfășurării a procesului și se prelungeste pentru o di următoare, căci în asemenea cas diferitele înfățișări ale procesului nu formează de cât una și aceeași ședință, iar judecătorii trebuiesc a fi aceiași pentru a se pronunța sub impresiunea debaterilor ce s'a urmat ;

Că, nu mai este tot ast-fel însă, când însăși judecarea procesului suferă mai multe amânări pentru complectarea instrucțiunii prin noi mijloace de probațiune, căci în asemenea cas procesul se examinează din nou în întregul lui și schimbarea complexului judecătoresc nu poate avea nici o înfrîurire legală în cauză ;

Că de altmintrelea pe lângă că această interpretare a legii este fondată pe o distincțiune rațională, dar ea concordă încă și cu sistemul de rotațiune a judecătorilor din diferitele secțiuni ale aceluiași tribunal, conform legii noastre de organizare judecătorească ;

Că de nu s'ar admite interpretarea art. 37, al. 2 din legea Curței de casație cu distincțiunea de mai sus, apoi judecarea proceselor ar deveni în cele mai multe cazuri anevoioasă și adesea ori chiar imposibilă ;

Considerând că ast-fel fiind, pe cât timp în specie, nu este vorba de continuarea aceleiași ședințe, motivul urmează a se respinge ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d-l procuror general D. Alexandresco, respinge recursul, etc.

## CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția I

Audiența de la 9 Februarie 1900

Președenția D-lui G. C. ȘIȘMAN, Prim-Președinte

Decisiunea comercială No. 14

Panaghi A. Atanasulis și Gherasim Catzulinis cu Spiroiani Desalermo

Presumții de fapt. — Când au efect. — Daune provenite din întârzierea încărcării unui vas. — Iscălitura poliței de încărcare de către posesorul vasului. — Dacă este o presumpție cum că dânsul a renunțat la cererea de daune.

*Presumpțiile de fapt numai atunci au efect când sunt grave, precise și concordante.*

*Ast-fel, simpla iscălitură a poliței de încărcare de către posesorul unui vas, iscălitură pusă pe poliță dupe ce s'a făcut încărcarea, încărcare efectuată cu întârziere pest etermenul fixat, nu poate fi considerată ca o presumpție de fapt cum că posesorul vasului a renunțat la ori-ce cerere de daune pentru întârzierea ce încărcătorii mârși au pus în încărcarea vasului.*

S'au ascultat: d-l P. Macri avocat din partea apelanților Panaghi A. Atanasulis și Gherasim Catzulinis în desvoltarea motivelor de apel și d-l Caranfil avocat din partea intimatului în combateri ;

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Panaghi A. Atanasulis și Gherasim Catzulinis contra sentinței comerciale pronunțată de tribunalul Cǎvurlui, secția I, No. 71/99 ;

Ascultând părțile prezente în concluziuni ;

Având în vedere că prin menționata sentință s'a admis în parte acțiunea intentată de Spiroiani Desalermo și s'au obligat Panaghi A. Atanasulis și Gherasim Catzulinis ca să plătească numitului în mod solidar suma de una mie lei cu procente legale de 6% pe an cu începere de la 29 Maii 1896 data intentării acțiunii și până la achitare precum și una sută lei cheltueli de judecată ;

Având în vedere că motivele acestui apel sunt : 1) Că intimatul n'are dreptul să obțină o indemnitate de supra stalii de oare-ce vasul său n'a fost reținut în portul Pogonești (Basarabia) din culpa apelanților, ci din cauză că apele Prutului la acea epocă erau mici, și dacă Curtea nu și va putea face convingerea asupra acestei cestiuni din depunerile martorilor și cele-alte dovezi de care se servă, atunci propune în subsidiar proba cu martori ; 2) Că apoi prin faptul că Spiroiani Desalermo a semnat polița de încărcare după încărcarea corăbiei el a renunțat tacit de la ori-ce daune anterioare și în tot cazul este o presumpțiune că n'a avut loc asemenea daune ; că afară de aceasta apelanțele Atanasulis, ca destinatar al caricului, nu poate fi responsabil de faptele expeditorului Catzulinis, anterioare subscrierii poliței de încărcare, iar dacă între numitul și Catzulinis a existat asociație în participație la caricul în cestiune, această asociație nu poate da loc la solidaritatea angajamentelor luate de fie-care asociat, și în definitiv indemnitatea acordată intimatului, ca suprastalii, este prea mare în raport cu timpul cât vasul a fost reținut ;

Având în vedere că din debateri și actele prezentate

de părți rezultă : că în vara anului 1895 între apelanții și intimat a intervenit un contract prin care acest din urmă s'a obligat să transporte, cu corabia sa numită *Sf. Spiridon*, de la Pogonești (Basarabia) la Galați, 900 kile grâu cu condițiunea de a se presenta cu vasul său la locul încărcării în ziua de 1 Septembrie același an, iar încărcarea să se facă în termen de 20 zile ;

Că Desalermo ducându-se cu vasul angajat la locul și timpul fixat și văzând că încărcarea grăului se întârzie a scris lui Catzulinis ca să accelereze această operațiune, la care numitul i-a răspuns în ziua de 12 Septembrie, să nu aibă grije căci va grăbi încărcarea întârziată din cauza cărăușilor, cu toate acestea de și termenul de încărcare a expirat și intimatul a mai așteptat încă până la 29 Octombrie, totuși nu s'a încărcat de cât 730 chile cu care Desalermo a fost nevoit să plece. Ajungând în Galați Atanasulis a descărcat produsele însă a refuzat să plătească intimatului navlul convenit din care cauză a fost silit să obțină prin judecată dreptul său cu care ocazie s'a făcut rezerve în privința daunelor pe care le reclamă astăzi ;

Considerând că din scrisoarea apelantului Catzulinis, arătată mai sus, se probează în mod evident că întârzierea încărcării caricului corăbiei lui Desalermo n'a provenit din cauză că apele Prutului erau mici și vasul nu putea suporta încărcământul, după cum pretind apelanții, ci din lipsa cerealelor pe care apelanții nu le avea încă strânse ;

Considerând apoi că depunerile martorilor Niculai Mantu și Ion Buruianu, propuși de intimat, și ascultați la prima instanță, constată același lucru că Desalermo a fost reținut cu vasul său din faptul că nu i se trimetea de cât din când în când câte 2-3 care cu produse spre a le încărca, și tot-o-dată mai probează că în timpul în care trebuia să se facă încărcarea apelele Prutului au venit de trei ori și că tot atunci a putut să circule și alte șlepură fără nici o împedicare ;

Că dacă în depunerile acestor martori se vede oarecare nepotrivire în privința localității unde s'a făcut încărcământul, această împrejurare nu poate slăbi câtuși de puțin forța lor doveditoare, mai cu seamă când ele concordă în parte și cu scrisoarea lui Catzulinis ;

Considerând apoi că declarațiile martorilor Iosef Claudoto și Spiridon Pifani invocați de apelanți nu poate să servească cauza acestora fiind că contradicțiile ce rezultă în depunerile acestor martori, dovedesc cu prisosință ne sinceritatea lor, căci pe când cel întâiu martor afirmă că vasul lui Desalermo, așa cum era încărcat, ar fi putut să plece dacă făcea schimb pe jumătate cu un alt șlep, martorul Pifani din contra spune că Prutul în acest timp era scăzut în așa stare în cât corabia intimatului abia ar fi putut naviga cu un încărcământ de 100 kile iar în unele locuri nu putea trece nici chiar deșertă ;

Că de altmintreala se vede destul de lămurit că apelanții nu posedau grăul pentru întregul caric, că atunci l'adunau și transportau pe măsura cumpărăturilor ce făceau de la locuitorii din Basarabia, și că numai după expirarea termenului încărcării și după ce s'au văzut în neputință de a încărca cantitatea totală

a mărfelor, s'a pus la adăpostul forței majore a scăderii apelor cu toate că din dovezile expuse se stabilește că acest mijloc de apărare este nefondat ;

Că așa fiind reese în mod clar că culpa ne încărcării întregului caric cade asupra apelanților și prin urmare numiții trebuie să răspundă de toate consecințele ei legale ;

Că în privința probei testimoniale invocată de apelanți în subsidiar spre a dovedi forța majoră pe cât timp Curtea a respins această dovadă propusă de dênșii în principal, la începutul debaterilor, numai poate reveni asupra unei cestiuni deja tranșate și pentru care există autoritate de lucru judecat ;

Considerând că de și este adevărat că intimatul în cele din urmă a subscris polița de încărcare numai pentru 730 chile produse atât cât se încărcase în vasul său, cu care a și plecat de aici, însă nu se poate deduce o presumpțiune că dênșul a renunțat în mod tacit de la beneficiul contractului său o recunoaștere că n'ar fi avut dreptul la daune pentru întârzierea plecării vasului ;

Că presumpțiunile de fapt numai atunci au efect când sunt grave, precise și concordante, or în specie, simpla iscălitură a poliței de încărcare lipsită de alte fapte și împrejurări din care să se poată vedea voința și intențiunea intimatului de a face o renunțare sau recunoaștere în sensul arătat mai sus nu poate să constituie o presumpțiune de asemenea natură ;

Că dovada cea mai evidentă că Desalermo prin semnarea poliței n'a înțeles un singur moment ca să renunțe la contractul său la daune este că de îndată ce a sosit în Galați și apelantele Atanasulis a refuzat să i lichideze drepturile sale a și reclamat justiției ;

Considerând că din sentința trib. Covurlui, secția II No. 51/96 dată între apelantele Atanasulis și intimatul Spiroiani Desalermo pentru plata navlului celor 730 chile grâu transportate, rezultă că Gherasim Catzulinis în această afacere a fost prepusul lui Atanasulis ;

Considerând că de și această sentință s'a pronunțat în lipsa lui Atanasulis, nu este însă mai puțin adevărat că hotărîrea i-a fost comunicată în copie și că dênșul luând cunoștință de punctele de fapt și de drept tranșate nu s'a folosit de căile legale de reformare ;

Că față cu această hotărîre și cum Atanasulis nu produce nici o dovadă din care să se vadă că între el și Catzulinis a fost în adevăr o asociație în participație nu mai încapă îndoială că dênșul răspunde de obligațiunile contractate de prepusul său. (Art. 393 Cod. com.) ;

Că în fine, suma admisă de trib. ca daune pentru timpul întârziat cu încărcarea vasului, Curtea, găsind o bine apreciată cată să o mențină ; Că în vederea acestora urmează să se respingă apelul și să confirme sentința apelată.

Având în vedere și art. 140 și 146 Pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) G. C. Șişman, V. Râmniceanu, G. Tanoviceanu, G. Stoicescu, D. G. Tatzlaoanu.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJIU

Audiența de la 18 Februarie 1900

Președenția D-lui G. M. MĂGUREANU, Judecător de ședință

Sentința civilă No. 97

Ion Cepleanu cu N. I. Iulian

Dotă. — Imobil dotal. — Datoriile contractate de femeia înainte de căsătorie. — Dacă se poate urmări și înstrăina imobilul dotal fără consimțământul femeii și autorizația justiției. — (Art. 1248—1254 Codul civil).

*Urmărirea silită, și prin urmare înstrăinarea, a imobilului dotal pentru datoriile anterioare contractate de femeia înainte de căsătorie, nu se poate face de cât cu consimțământul femeii și cu autorizația justiției.*

S'au ascultat: d-nii avocați I. Carabescu în dezvoltarea motivelor de apel și d-l T. Frumușeanu, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de I. Cepleanu prin procuratorul său d-l avocat I. Carabescu contra cărții de judecată pronunțată de judele ocolului T.-Jiu sub. No. 13/900 în proces cu intimatii N. I. Iulian și Elena N. I. Iulian în materie de contestațiune;

Având în vedere susținerile ambelor părți și lucrările aflate în dosarul cauzei;

Având în vedere că din acte și din discuțiunile reese că prin cartea de judecată definitivă No. 358/95 intimata Elena N. I. Iulian minoară reprezentată prin tutoarea sa a fost obligată să plătească apelantului suma de lei 300 cu procente de zece la sută până la achitare, că intimata devenind majoră în anul 1898 s'a căsătorit cu intimatul N. I. Iulian și prin actul dotal autentificat de acest trib. sub. N. 2588/98 s'a constituit dotă toată averea sa imobiliară; că apelantul la 18 August 1899, voină a executat mai sus citata hotărâre No. 358/95 prin comandamentul prealabil No. 1290/99 a somat pe intimata Elena N. I. Iulian să-i plătească creanța în cesiune căci alt-fel îi va urmări și vinde imobilul descris în acel comandament; că intimatii, contestând acea executare li s'a admis contestația prin hotărârea apelată, în speță, pe motivul că imobilul prevădută în acel comandament fiind dotal nu putea fi urmărit;

Având în vedere că în instanță astă-dzi apelantul și întemeindă apelul făcut și atacă hotărârea apelată pe motivul că pentru plata datoriilor femeii anterioare căsătoriei cu atât mai vartos poate fi urmărit imobilul dotal prin executare silită fără consimțământul femeii cu cât o asemenea înstreinare de imobil dotal se poate face consimțind femeia conforma art. 1253, al 3 C. civ.;

Considerând că după art. 1248 C. civ. imobilul dotal este inalienabil cu singurile excepțiuni bine definite prin art. 1249—1254 inclusiv Cod. civil;

Considerând că înstreinarea imobilului dotal fără consimțământul femeii numai după cererea creditorului prin executare silită pentru plata datoriilor femeii anterioare căsătoriei cum e în speță, nu intră în prevederile nici unei din excepțiunile create prin mai sus menționatele texte de lege;

Că de și apelantul pretinde că un asemenea cas ar fi prevădută de art. 1253, al. 3 C. civ., însă acest text de lege mai cere ca condițiuni esențiale pentru înstreinarea imobilului dotal, consimțământul femeii și autorizațiunea justiției, condițiuni care nu se ved îndeplinite în speță;

Considerând că din împrejurarea că legiuitorul a permis înstreinarea imobilului dotal cu consimțământul femeii și cu autorizația justiției pentru plata datoriilor anterioare căsătoriei nu se poate deduce pe cale de interpretare cum susține apelantul, că o asemenea înstreinare ar fi permisă și în cazul când nu există nici consimțământul femeii, nici autorizația justiției cum este în speță, de oare-ce ar fi a adăoga în textul legii dis-

pozițiuni pe care ia nu le prevede, iar nu a interpreta; Că odată aceasta stabilit și întru cât nici un alt text de lege nu dă dreptul a se urmări și vinde pe cale de executare silită, imobilul dotal după simpla cerere a creditorului pentru plata datoriilor femeii anterioare căsătoriei, apelul în speță e nefondat și cată să fie respins;

Pentru expusele motive, redactate de d-l judecător de ședință G. M. Măgureanu, tribunalul respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) G. M. Măgureanu, C. Ștefănescu Rucă.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența de la 13 Ianuarie 1900

Președenția D-lui I. P. H. GHEȚU, Președinte

Marin Stafiescu cu Gr. G. Constantinescu și Nae Ivancea Zane  
Sentința civilă No. 16

Cesiune. — Când se poate opune celor de al treilea. — Notificarea cesiunii către debitor. (Art. 1393 din Codul civil).

*Cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană de cât dupe ce a notificat debitorului cesiunea.*

S'au ascultat: d-nii C. Costovici, avocat din partea apelantului în dezvoltarea motivelor de apel și d. Ștefan Negulescu, avocat, din partea intimatilor, în combateri.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Marin Stafiescu din orașul R.-de-Vede, contra cărții de judecată civilă No. 854/99 a judeului ocolului Roșiori-de-Vede;

Ascultând pe părți în susținerile lor;

Având în vedere că prin cartea de judecată apelată s'a validat poprirea efectuată de d. portărel de pe lângă acest tribunal G. Iacob, prin procesul-verbal No. 96/99, pe suma de lei 637 bani 80 din suma coprinsă în recepisa Casei de depuneri și consemnațiunii No. 75290/99, aflată în păstrarea greferului acestui tribunal, pentru despăgubirea intimatului creditor Cr. Constantinescu, din sus zisa sumă de bani, ce are a primi, în basa unei hotărâri definitive, și s'a respins cererea de intervențiune făcută de apelantul Marin Stafiescu în această poprire;

Având în vedere că acest apel are de obiect de a se invalida zisa poprire pe motiv că suma poprită este cedată apelantului Marin Stafiescu prin actul autentificat de acest tribunal la No. 481/99 și pentru că poprirea este făcută posterior actului de cesiune, care nu mai trebuia comunicat debitorului, susține apelantul;

Având în vedere că din actele aflate în dosar se constată că actul de cesiune a avut loc în ziua de 25 August același an;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 1593 C. civil, cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană de cât după ce a notificat debitorului cesiunea;

Având în vedere că, în speță, debitorul fiind d. grefier al acestui tribunal, cel în mâna căruia se găsește recepisa sub care s'a consemnat suma poprită, apelantul urma ca actul său de cesiune să-l comunice conform menționatului articol, debitorului;

Având în vedere că întru cât din actele aflate în dosar nu rezultă că actul de cesiune a fost comunicat debitorului și întru cât poprirea a fost făcută înainte de această notificare, tribunalul, neînsușind și primele două motive din cartea de judecată ci numai pe cel de al treilea, (necomunicarea actului de cesiune debitorului), găsește că d-l judecător bine a validat această poprire și a respins cererea de intervenție a apelantului;

Că ast-fel fiind apelul se găsește nefondat și tribunalul urmează a-l respinge ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte I. Ph. Ghețu, tribunalul respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) I. Ph. Ghețu, Scevola G. Zăgănescu.